

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci žalobce: **J. I.**, státní příslušnost Ukrajina, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR** se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15.10.2013 č. j. OAM-575/VL-18-K01-2009, **ve věci udělení mezinárodní ochrany,**

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 15.10.2013 č. j. OAM-575/VL-18-K01-2009 žalované Ministerstvo vnitra České republiky (dále jen ČR) zamítlo žádost žalobce o mezinárodní ochranu podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb. o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Po provedeném dokazování vzal žalovaný správní orgán za objasněno, že žalobce uváděl jako důvod své žádosti o udělení mezinárodní ochrany obavu z návratu do vlasti, jelikož nemůže prokázat své občanství a že v případě návratu do vlasti bude do potvrzení své totožnosti umístěn ve vazbě. Dalším důvodem žalobce je obava z pokračování pronásledování ze strany

neznámých osob v případě svého návratu na Ukrajinu a to, že se nachází ve špatném psychickém i fyzickém stavu. Tyto důvody žalovaný neuznal jako relevantní pro udělení mezinárodní ochrany ani doplňkové mezinárodní ochrany, a proto rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany ani doplňkové ochrany žalobce podle shora citovaných zákonných ustanovení.

Žalobce proti uvedenému rozhodnutí podal včasnou žalobu, ve které uvedl, že se domnívá, že žalovaný porušil jednak ust. § 14 a § 14a odst. 1 a 2 písm. d) zákona o azylu a jednak ust. § 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb. ve znění pozdějších předpisů). Současně žalovanému vytýkal i porušení článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Na výzvu soudu doplnil žalobce svou žalobu podáním ze dne 12.12.2013, v němž uvedl, že „závěry správního orgánu ohledně interpretace ust. § 12 písm. a) a b) zákona o azylu má za nesporné“. Nicméně má za to, že žalovaný pochybil při interpretaci ustanovení zákona o azylu ohledně možnosti doplňkové ochrany. Žalobce poukázal na to, že žalovaný je povinen provést při formulování úvahy ohledně použití § 14a zákona o azylu test „reálného nebezpečí“, na což ovšem žalovaný zcela rezignoval. Žalovaný vyloučil soukromé osoby z množiny původců pronásledování, ačkoli je článek 6 písm. c) Směrnice 2004/83/ES (Kvalifikační směrnice) „zahrnuje pod relevantní původce pronásledování za kumulativního splnění materiálního korektivu podmínky absence schopnosti či ochrany státní moci ochranu před takovýmto pronásledováním zajistit“. Reálnost nebezpečí vážné újmy ze strany soukromých osob je poplatná i aktuální napjaté politické situaci na Ukrajině, kdy represivní složky státu budou plně využity k potlačování pouličních projevů politické opozice, což ztíží žalobcův přístup k plnohodnotné vnitrostátní ochraně. Vycestování žalobce by bylo rovněž v rozporu s článkem 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod jelikož zasahuje intenzivně do jeho soukromého rodinného života, a to ve vyšší míře, než je dán zájem České republiky na jeho vycestování. Navrhoval, aby rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 9.1.2014 popíral oprávněnost námitek uváděných žalobcem a odkázal přitom na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany, použité informace o zemi původu, výpovědi žalobce a na samotné vydané rozhodnutí. Žalovaný postupoval v souladu s příslušnými právními normami a procesně správným způsobem. Žalovaný odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí, a to že nedospěl k závěru, že žalobci je možno udělit některou z forem mezinárodní ochrany. Navrhoval proto zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Krajský soud poté, kdy vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 15.10.2013 č.j. OAM-575/VL-18-K01-2009 a z připojeného správního spisu žalovaného téhož čísla jednacího, rozsudkem ze dne 17.12.2014 č.j. 61Az 13/2013-29 žalobu žalobce zamítl a žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení. Krajský soud přitom vycházel ze skutkových zjištění obsažených ve správním spise žalovaného. Z protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 15.10.2009 soud zjistil, že žalobce odpověděl na otázku, z jakých důvodů opustil svou vlast to, že tak učinil v červenci 1995, protože byl pronásledován

neznámými osobami s pomocí státních orgánů s cílem získání jeho vynálezu. Bylo mu vyhrožováno, chtěl svůj patent co nejdříve zaregistrovat, aby o něj neměli zájem, ale nic z toho se mu nepodařilo. Chtěl také žádat o azyl co nejdříve, aby byl v bezpečí, ale nepovedlo se mu to. Na otázku, z jakých důvodů žádá o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že jinou možnost pro přežití pro sebe a svoji rodinu nemá. Kdyby se vrátil na Ukrajinu, tak bude vyřízený. Tyto věty mu také řekl konzul v Polsku a také mu řekl, že kdyby se ho na něj někdo ptal, takže s ním nemluvil a neviděl ho. Do vlastnoručně psaného prohlášení o důvodech podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce uvedl, že Ukrajinu opustil po 5 měsících vydírání, zastrašování a pronásledování ze strany blíže neznámých osob. Mnohokrát vyhledal pomoc státních orgánů, ale ty pomáhaly spíše „tam tym“. V letech 1998 až 2000 v archivech, ve kterých byly jejich doklady totožnosti, dvakrát hořelo. Ukrajina v roce 1997 vyměnila občanské i cestovní pasy a doklady o stavu neuznává. Tak zůstali lidmi bez totožnosti, pro Ukrajinu jsou nikdo. Jelikož podobných případů je víc, úřady Ukrajiny se rozhodly potvrzovat totožnost kohokoliv, jako třeba jejich syna, který nebyl registrován na žádném úřadu. Je to proto, že chtěli tyto osoby dostat na území Ukrajiny, kde musí svoji totožnost stvrdit podle místa hlášeného pobytu. Žalobce zná případy, kdy občané Ukrajiny, kteří měli problémy s organizovaným zločinem, při návratu domů po překročení hranic zmizeli. Konzul Ukrajiny v Krakově mu vysvětlil, že lidé bez dokladů se nemohou volně pohybovat po území Ukrajiny a jsou do potvrzení totožnosti zadržováni ve vyšetřovacích vazbách. Z obsahu správního spisu žalovaného dále vyplynulo, že dne 26.4.2011 byl s žalobcem proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. V rámci tohoto pohovoru žalobce v podstatě opakoval stejné důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany a dodal, že Ukrajinu opustil dne 16.7.1995, od té doby tam již nebyl a hlášený pobyt měl na adrese B., ul. Š. 118/2. V letech 1995 a 2004 žádal o mezinárodní ochranu v České republice, v roce 1998 o ní žádal také v Polsku a v roce 2008 v Norsku. Na Ukrajinu se nemůže vrátit, jelikož Ukrajina neuznává jejich doklady. Cestovní doklad mu byl ukraden v roce 1995 a o vydání náhradního dokladu nepožádal. Upřesnil, že tehdy podal měsíc po podání žádosti o mezinárodní ochranu „její zpětvzetí“ a den poté mu ukradli pas. Na zastupitelském úřadu v Praze mu bylo řečeno, že musí mít potvrzení o tom, že se v České republice nachází legálně. Pokud by ho neměl, mohl by na Ukrajině jít do vězení za nelegální pobyt v zahraničí. Jeho syn P. má pouze český rodný list a Ukrajinský doklad se pro něj žalobce ani nepokoušel získat, protože Ukrajina s ním nekomunikuje. K pobytu svých dětí žalobce uvedl, že jeho dcery zde mají přechodný pobyt díky sloučení se s občany ČR a syn O. o pobyt žádá. Opakoval, že jediným důvodem jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany je snaha nevracet se na Ukrajinu, kde byl pronásledován kvůli svému vynálezu. Jiné problémy neměl a taktéž neměl ani potíže se státními orgány Ukrajiny. Při doplňujícím pohovoru konaném dne 17.9.2013 se žalobce vyjádřil ke svému zdravotnímu stavu a sdělil, že je docela v pořádku, že má potíže se zvýšeným krevním tlakem a žaludeční potíže, což je způsobeno stresem. Škodí mu fyzická námaha, při podřepu ho bolí žaludek a nemůže vykonávat své povolání umělce, třesou se mu ruce. Je zaměstnán na dohodu jako údržbář a správce. Opakoval, že v případě návratu na Ukrajinu by byl uvězněn do doby zjištění totožnosti. Žalobce dodal, že ani po ukončení řízení o mezinárodní ochraně nemá možnost v ČR požádat o pobyt podle zákona o pobytu cizinců, neboť mu v České republice byl udělen zákaz

pobytu. Součástí správního spisu je zpráva MZV USA ze dne 30.7.2012 o svobodě vyznání za rok 2011, zpráva Freedom House z ledna 2013 Svoboda ve světě 2013 – Ukrajina, informace Amnesty International ze dne 23.5.2013 – Ukrajina, údaje o zemi – Ukrajina mezinárodní organizace pro migraci (IOM) ze srpna 2012, zákon Ukrajiny o občanství Ukrajiny č. 2235-III ze dne 18.1.2001 (platné znění po novele 2011), informace MZV č. j. 110044/2013-LPTP ze dne 2.10.2013 o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti a návratu do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí, informace MZV č.j. 113285/2012-LPTP ze dne 19.9.2012, č.j. 121230/2011-LPTP ze dne 7.12.2011, č.j. 308111/2010-KKM ze dne 26.3.2010 a č.j. 113176/2009-LPTP ze dne 23.7.2009.

Z výše uvedených skutkových zjištění vzal krajský soud za prokázáno, že žalobce v průběhu celého správního řízení opakovaně uváděl stejné důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany a to jednak obavu z návratu do vlasti, protože nemůže prokázat své občanství a v důsledku toho bude umístěn ve vazbě a jednak obavu plynoucí z pokračování pronásledování ze strany neznámých osob. Současně poukázal na to, že se nachází ve špatném psychickém i fyzickém zdravotním stavu. Žalobce žalobou napadl rozhodnutí žalovaného v celém výroku, nicméně v doplnění své žaloby ze dne 12.12.2013 upřesnil, že proti neudělení azylu podle ust. § 12 písm. a) a b) zákona o azylu nemá námitek. Má však za to, že žalovaný nesprávně posoudil v jeho případě možnost udělení doplňkové mezinárodní ochrany podle ust. § 14a zákona o azylu. Poukázal také na článek 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod ve vztahu k nepřiměřenosti zásahu do jeho soukromého rodinného života v případě nuceného vycestování z České republiky. V mezích takto žalobcem vymezených žalobních bodů přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného a dospěl k následujícím závěrům.

Žalobce měl za to, že splnil předpoklady pro udělení azylu podle ust. § 14 zákona o azylu. Tuto žalobní námitku ani v žalobě ani v jejím doplnění blíže neodůvodnil, tedy neuvedl skutečnosti, ve kterých spatřuje důvody pro udělení azylu z humanitárních důvodů. Ze shora citovaného ust. § 14 vyplývá, že tento azyl lze udělit v případě hodném zvláštního zřetele, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebyl zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 12 téhož zákona. Jak vyplynulo z provedených pohovorů s žalobcem v průběhu správního řízení, zejména z doplňujícího pohovoru uskutečněného dne 17.9.2013, žalobce popsal svůj zdravotní stav tak, že navštěvuje pouze praktického lékaře, že mu škodí fyzická námaha, bolí ho při podřepu žaludek, nemůže vykonávat povolání umělce a třesou se mu ruce. Vykonává práci údržbáře a správce na dohodu. V současné době nebere žádné léky a léčí se za pomoci bylinek. Z uvedeného tedy plyne, že jeho zdravotní stav není takový, aby mu znemožňoval bez ohrožení života návrat do země původu. Nutno dodat, že podle informace mezinárodní organizace pro imigraci shora citované zajišťují zákonné předpisy Ukrajiny právo na ochranu zdraví, lékařskou péči a zdravotní pojištění. Z údajů žalobce také vyplynulo, že bydlí ve společné domácnosti s manželkou a dvěma dětmi, přičemž jeho manželka rovněž podala žádost o mezinárodní ochranu jménem svým i jménem tehdy nezletilého syna. Z těchto skutečností krajský soud dospěl k závěru, že v případě žalobce nebyly zjištěny ani žalobcem uváděny důvody pro udělení humanitárního azylu.

Další žalobní námitkou uvedenou, jak v žalobě, tak i v jejím doplnění bylo vytýkané porušení ust. § 14a zákona o azylu žalovaným. Podle žalobce je jeho případné vycestování v rozporu s mezinárodními závazky ČR z důvodu hrozící vážné újmy na jeho soukromém a rodinném životě. Žalovaný vyloučil soukromé osoby z množiny původců pronásledování a nezabýval se schopností či ochotou státní ochrany před takovýmto pronásledováním. Z ust. § 14a zákona o azylu vyplývá, že doplňkovou ochranu lze udělit cizinci, pokud by mu při návratu do země původu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, za kterou se považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Ani jeden z těchto důvodů nebyl v průběhu správního řízení (jak vyplynulo z obsahu správního spisu) zjištěn. Důvod pro udělení doplňkové ochrany žalobce spatřoval v obavách z jednání ze strany soukromých osob s poukazem na článek 6 písm. c) Směrnice 2004/83/ES. Pojem pronásledování vymezuje zákon o azylu v ust. § 2 odst. 8 a to tak, že se pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna státními orgány, stranami nebo organizacemi ovládajícími stát nebo podstatnou část jeho území ve státě, jehož je cizinec státním občanem nebo státu posledního trvalého bydliště v případě osoby bez státního občanství. Za pronásledování se považuje i jednání soukromých osob pokud lze prokázat, že stát, strany nebo organizace včetně mezinárodních organizací kontrolujících stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním. Za pronásledování se nepovažuje, může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z pronásledování nebo hrozba vážné újmy zřejmě vztahuje pouze na část státu. Nutno podotknout, že pojem pronásledování je zakotven v ust. § 12 upravujícím důvody pro udělení azylu a nikoliv v ust. § 14a, který upravuje možnost udělení doplňkové ochrany z důvodu hrozícího skutečného nebezpečí vážné újmy. Nicméně pokud žalobce v doplnění své žaloby poukazyval na to, že žalovaný „nepodrobil správnímu přezkumu podmínku absence schopnosti či ochoty státní moci poskytnout ochranu před takovým pronásledováním“ není taková žalobní námitka důvodná už proto, že se žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí podrobně na straně šest a sedm zabývá žalobcovými obavami z jednání členů zločineckých skupin na Ukrajině, co se týče jeho vynálezu z roku 1990 a poukazuje na informační zdroje o situaci v zemi původu žalobce, pokud jde o možnost žádat potřebnou pomoc ze strany policejních a jiných orgánů státní moci, stejně tak možnost použít stížnosti v případě neuspokojivého postupu těchto orgánů. Zdůvodňoval-li žalobce svoji námitku ohledně neudělení doplňkové mezinárodní ochrany tím, že by jeho vycestování bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, tedy že by bylo v rozporu s článkem 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a to proto, že by bylo jeho vycestování nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života, je k tomu nutno uvést, že mezinárodní ochranu či doplňkovou mezinárodní ochranu je možno udělit jen v případě zjištění taxativně vymezených důvodů v zákonu o azylu a že institutů podle tohoto zákona nelze použít

pro legalizaci pobytu cizinců na území České republiky, kterou upravuje zákon č. 326/1995 Sb. o pobytu cizinců na území ČR.

Jak již bylo shora uvedeno ze všech těchto důvodů krajský soud rozsudkem ze dne 17.12.2014 žalobu žalobce zamítl.

K podané kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 12.3.2015 č.j. 7Azs 8/2015-53 rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost žalobce zčásti opodstatněnou, neboť žalobce v kasační stížnosti vznesl výtky proti neudělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a zákona o azylu. V této věci tedy nastala situace, kdy stěžovatel v řízení před krajským soudem uvedl skutečnosti, které nastaly až po právní moci rozhodnutí správního orgánu ve věci mezinárodní ochrany a zároveň o těchto skutečnostech se lze domnívat, že by mohly být relevantní pro možné udělení doplňkové ochrany ve smyslu ust. § 14a odst. 2 písm. c) a d) zákona o azylu. Stěžovatel tvrdil, že na Ukrajině existuje minimálně vnitřní ozbrojený konflikt, v němž umírají civilisté, kteří utíkají před boji a opouštějí domovy, zhoršuje se humanitární situace, nedostačuje lékařská pomoc a péče, hrozí přesunutí konfliktu směrem na západ a země se připravuje na další válku. Je proto na správním soudu, aby uvážil, zda v projednávaném případě existují dostatečné záruky, že i v případě postupu tohoto soudu podle ust. § 75 odst. 1 s.ř.s., tedy v případě nepřihlídnutí k výše uvedeným okolnostem nastalým až po rozhodnutí správního orgánu a toho odpovídajícího zamítnutí žaloby, jsou zde právní záruky, že nedojde k nucenému vycestování stěžovatele do země původu dříve, než budou k tomu příslušným správním orgánem dostatečně zváženy tyto nové okolnosti. Nejvyšší správní soud uzavřel, že se krajský soud bude muset zabývat především možnostmi stěžovatele podat si novou žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž by mohl uplatnit nové důvody a to podle současného právního stavu. Pokud správní soud shledá uvedené záruky dostatečnými pro respektování principu „non-refoulement“ nebude vzhledem k ust. § 75 odst. 1 s.ř.s. třeba, aby se novými skutkovými okolnostmi v tomto řízení dále zabýval. Pokud je naopak dostatečnými neshledá, bude povinen ponechat procesní pravidlo vyplývající z ust. § 75 odst. 1 s.ř.s. stranou a tyto nové okolnosti bude muset po případném doplnění dokazování řádně zhodnotit z toho hlediska, zda odůvodňují udělení doplňkové ochrany ust. § 14a odst. 2, písm. c) a d) zákona o azylu.

Námítka žalobce, že krajský soud nepřihlédl k ozbrojenému konfliktu, který na Ukrajině probíhá, byla, jak vyplývá z obsahu správního i soudního spisu, uplatněna až v jeho kasační stížnosti. Samotná kasační stížnost žalobce není obsahem spisu krajského soudu; krajský soud tedy vychází z odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu, v němž se uvádí, že krajský soud při svém rozhodování nepřihlédl k aktuální situaci na Ukrajině, která splňuje kritéria minimálně vnitřního ozbrojeného konfliktu. Došlo ke svržení prezidenta Viktora Janukoviče a k ustanovení nové vlády, která dříve byla politickou opozicí. Na východě země bojuje ukrajinská armáda s proruskými separatisty. Vzájemné boje vyhnaly z domovů tisíce lidí, které však ohrožuje humanitární krize. V zemi jsou neustále ozbrojené konflikty, při nichž umírají velké počty civilistů, kteří neustále utíkají před boji. Humanitární situace, zejména na východě Ukrajiny, se neustále zhoršuje. Lidé utíkají jen s nejnutnějším, protože jejich

domy jsou zcela zničeny po odstřelování. Na mnoha místech neteče voda, nefunguje elektřina ani plyn a lidé hledají útočiště ve sklepích. Roste i počet vnitřních uprchlíků. Hrozí rozvoj dalších bojů a přesunutí dalších bojů směrem na západ. Vláda reaguje na zhoršující se situaci přípravou na válku a provádí zvýšenou ostrahu strategických objektů po celé zemi. Připravují se i mobilizační plány pro případ přechodu ekonomiky na válečný režim. Všechny uvedené skutečnosti podle žalobce tak naplňují zákonné znaky pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu ust. § 14a zákona o azylu, resp. § 14a odst. 1 písm. a) tohoto zákona. Je tomu tak proto, že v případě návratu do vlasti by nastalo vážné ohrožení života a lidské důstojnosti u každého navrátilce a to z důvodu vnitrostátního ozbrojeného konfliktu na Ukrajině.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22.4.2011 č.j. 5AZs 3/2011-131 je krajský soud povinen odchytil se od § 75 odst. 1 s.ř.s. a přihlížet i ke skutečnostem relevantním z hlediska mezinárodní ochrany, které vyšly najevo až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí, tedy pokud by v daném případě neshledal dostatečné záruky k tomu, že budou tyto nové skutečnosti posouzeny v novém správním řízení k tomu příslušným správním orgánem z hlediska respektování zásady „non-refoulement“ a že bude mít žadatel o mezinárodní ochranu možnost dosáhnout soudního přezkoumání tohoto nového rozhodnutí dříve, než by mělo dojít k jeho navrácení do země původu. Tuto otázku je třeba posuzovat vždy individuálně, tedy ke konkrétní situaci daného žadatele o mezinárodní ochranu. Žalobce však neuvedl žádné konkrétní důvody, pro které by bylo možno dojít k závěru, že by mu v zemi původu hrozilo nebezpečí vážné újmy z některého z důvodů uvedených v ust. § 14a zákona o azylu. Žalobce v kasační stížnosti uvedl informace o aktuální situaci na Ukrajině s odkazem na příslušné webové stránky, ze kterých je čerpal. Tyto informace však nemají bezprostřední souvislost s jeho osobou a popisují situaci na Ukrajině v obecné rovině. Nutno k tomu dodat, že žil, stejně jako jeho manželka L. J., nar. X, do roku 1995 v obci B. ve Lvovské oblasti při západní hranici Ukrajiny, přičemž tato oblast není zasažena ozbrojeným konfliktem. Podle názoru krajského soudu má stěžovatel dostatečné právní záruky, že skutečnost, že na území Ukrajiny probíhá ozbrojený konflikt, může být posouzena příslušným správním orgánem v novém správním řízení v případě, že takové řízení vyvolá. Žalovaný by byl povinen umožnit mu v souladu s ust. § 10 zákona o azylu podat novou žádost o mezinárodní ochranu, kterou bude opírat o změnu bezpečnostní situace v zemi původu a bude povinen posoudit tuto žádost jako přípustnou minimálně v rozsahu takového tvrzení. V takovém případném novém řízení by bylo třeba uvážit, zda by tvrzené potíže žalobce i v kontextu aktuální vývoje bezpečnostní situace na Ukrajině představovaly důvod pro udělení azylu či doplňkové ochrany vzhledem k místu trvalého bydliště žalobce v zemi původu. Krajský soud závěrem k uvedenému podotýká, že stejný právní názor zaujal Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti podané L. J., nar. X a tehdy ještě nezl. P. J., nar. X. O této kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 24.6.2015 č.j. 8AZs 4/2015-60 tak, že ji pro nepřijatelnost odmítl.

Se zřetelem k výše uvedenému krajský soud opětovně v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu žalobce jako nedůvodnou zamítl, přičemž rozhodl v souladu s ust. § 51 s.ř.s. bez nařízení jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., jelikož procesně úspěšný žalovaný právo na náhradu nákladů řízení neuplatňoval.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to písemně, ve dvojím vyhotovení. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

V Ostravě dne 6.11.2015

**JUDr. Petr Indráček
samosoudce**